

Dit boek gaat over niets,
dat plots alles werd
en tegelijkertijd niets is gebleven.

Het is niet de enige mogelijke zienswijze
op het bestaan.

Als het resoneert voor jou, ben ik blij.
Indien niet, ben ik ook blij.

Geruste ziel

Over natuurlijke vrijheid

John Theunis

Inhoud

Over	8
Vooraf en tenslotte	11
Onderweg	15
Ons verhaal	19
Afzonderlijk	28
Geen twee	31
Einde van zoeken	33
Thuiskomst	34
Geen wegen naar thuis	35
Wat Dit al is	38
Zonder oordeel	41
Boom is niet de voorwaarde	42
Zoek het verschil	43
Stilte	49
Eén uitdrukking	53
Je bent Dit al	57
Een natuurlijk Zijn	58
Vrijheid	68
Vrij van keuze	73

Einde van de Eigenaar	77
Echo's uit de oorsprong	77
Kan het personage zichzelf bevrijden?	82
De professionele eigenaar	86
Hoe doe ik dat?	91
Tijdloos	97
Moeiteloos	99
Passie	101
Tenslotte	104
Geruste Ziel	107
Overgave	110
(On)rust	115
Vrijheid kent geen toepassing	118
Perfectie	122
Luisterend, Stil	126
Onontgonnen blik	134
Gewoon, leven	141
Stilzijn	144
Stilstand	147
Screen, vredig, onverbiddelijk, wreed	148
Hier is niemand	149
Intentie	152
Geen verhaal	154
Geen strijd met tijd	154
Pijn vs. lijden	155

Vrij van zoeken	158
En dan nog ... de mens	162
Vrolijk verlicht	169
Maar iemand blokkeert mijn oprit	169
Faq	173

Over

Wat maakt een mooie bloem, een machtige bergketen of een adembenemende zonsondergang zo fascinerend om naar te kijken? Is het een collectief gevoel van schoonheid dat niemand schijnt uit te sluiten, een herinnering aan een oorsprong die ons allemaal verbindt? Of is het een stilte, een rust die er altijd is en tegelijk verborgen en ongrijpbaar lijkt omdat ze ons enkel overvalt tijdens onze eigen afwezigheid? Al is het maar één seconde, een milliseconde. Nog vóór de waarnemer klaarstaat om schoonheid in de mal van het bekende te gieten. Nog vóór de kracht van de onbevangen schittering wordt geëgaliseerd met woorden en verleden, bezorgt het simpelweg waarnemen van die schoonheid ons een moment van stille verwondering. Een moment van totale rust, waarbij er zelfs even geen waarnemer is. Gewoon aanwezigheid. Eenmaal deze stilte ons echt geraakt heeft, kunnen we niet anders dan er meer van willen. Desnoods blijven we levenslang zoeken naar wat de bloem al heeft en wij maar geen vat op kunnen krijgen.

Hoe echt is het personage dat we denken te zijn? Is er wel zoiets als een afgescheiden individu? Vanuit de ervaring van het personage lijkt het in ieder geval heel echt en elk tastbaar

bewijs van eigen kunnen telt daarbij op.

Maar als er gekeken wordt zoals naar de bloem of de berg, kan er misschien iets anders gezien worden. Zonder iemand die kijkt, wordt alles als datgene gezien wat gebeurt zonder reden of behoefte. Één beweging zonder begin of einde.

Zonder de illusie van een personage dat zich heeft losgewrikt van de al-heid waarin het leeft, blijft er enkel een non-duale werkelijkheid over.

Non-dualiteit is geen nieuwe religie, denkwijze of strekking. Het is geen betrachtting, geen begin van een lange reis, een vorm van zelfhulp of een voorschrift op weg naar een betere versie van jezelf. Het is een radicale boodschap die wijst naar dat wat is, dat wat simpelweg gebeurt, als enige en ondeelbare werkelijkheid. Het betekent letterlijk 'niet twee'. Alles wat zich buiten of naast deze ondeelbaarheid probeert te plaatsen, is onmogelijk en daarom louter denkbeeldig.

'Niet twee' is radicaal omdat het alle verantwoordelijkheid afwijst en er voor niets een schuldige kan worden gevonden. Zonder het misverstand 'ik' rest er enkel één onvoorwaardelijke liefde en de levendigheid, de absolute onvermijdelijkheid en ultieme vervulling van die liefde, van dat wat is. Dat wat je niet kan vinden, omdat het nooit verloren was. Thuis. Dit boek beschrijft de vrijheid van niets dat zich uitdrukt in alles. Moeiteloos en grenzeloos aanwezig.

Vooraf en tenslotte

Laten we wat spelen, zoals kinderen. Al is het maar even, het mag ook langer. Zorgeloos en zonder volgende. Vrij van intentie of bestemming, opgaan in alles en niets tegelijk. Geen einde in zicht en het begin zijn we al lang vergeten.

De paraplu ligt ondersteboven. We gebruiken hem als schommel. Regen deert ons niet zozeer en grijs mag gewoon grijs zijn. Druppels gebeuren, zoals de wind gebeurt en zoals wij gebeuren. Zo verschillend zijn we niet. Uit het niets verschijnen we, raken de aarde, en even later zijn we weer verdwenen. We verdampen en worden iets anders. Voor sommigen een welkome verfrissing, voor anderen een hinderlijke bui. Niemand kan ons vragen wat de zin is van onze speeltijd of wat we eruit geleerd hebben, achteraf. Vragen lijken uit een andere wereld te komen. Antwoorden zoeken, is pijnlijk. Onze ruimte is er niet geschikt voor want er is geen knagende behoefte. Zingeving begrijpen we ook niet, maar als het echt moet, kennen we misschien wel iemand die ons dat kan uitleggen. Wellicht dezelfde oudere die ons eerder al probeerde te vertellen over 'later'.

Stilaan probeert men wel, vragen wat de bedoeling is of wat

de speeltijd ons nu opbrengt, waarover het precies gaat. Dan glimlachen we spontaan en wijzen naar de zonsondergang, naar de bloemenweide, het slijk dat aan onze schoenen kleeft en de schrammen op ons lichaam. Naar de schichtige eekhoorn die zijn vluchtroute halverwege een boomstam toch even onderbreekt om naar ons te kijken, op dezelfde manier als wij naar hem kijken. En daarna wijzen we naar elkaar.

Met de jaren waaien er vanuit bittere, verouderde hoeken misschien wel wat vraagtekens voorbij. Het leven is geen feest. Al spelend door de moeilijke week, maand, het jaar, de onbepaalde tijd. Waar blijven de touwtjes van strevende ernst, van belangrijkheid en respectabiliteit? Wanneer beginnen we aan die zinvolle jaren?

Maar is het niet in kinderlijke en volle vergetelheid van wie we zijn of zouden moeten worden dat de dikke laag van onze naam, samen met belangrijkheid kan barsten? Steeds mooier wordende craquelé, waarbij het licht van wat we echt zijn, zich door de groeiende scheurtjes langzaam maar zeker een weg kan banen. Kan in dat licht dan de werkelijke ernst niet pas de ruimte krijgen om zichzelf te beleven, zonder behoeftige formule, zonder ingevreten toekomstplan en met een hart dat klopt voor het leven zelf, zoals het nu en eeuwig doet?

Wat is tijd anders dan een pendel tussen spijt en hoop, aangedreven door angst en verlangen voor vervlogen of ongrijp-

bare dingen? Nu is eeuwig en eeuwig is nu. Dit is nu. Waar maken we ons druk om? Tijdloosheid is overal. Kijk naar de eekhoorn. Hij is, zoals de boom is. Vrij van tijd en vrij van ellende.

Met wat geluk, barst samen met onze craquelé ook de eigenaar. Dan kunnen we meteen al onze akten verscheuren. Wie kan onze tijd dan nog stelen, als hij ons niet meer toebehoort?

Zonder mijn en zonder tijd. Eindelijk vrij. Zoals het altijd al was. Maar we moesten eerst opnieuw leren spelen. Samen met de belangrijke persoon, brokkelt ook de roestlaag af van de innerlijke lichtschakelaar die we al lang geleden hadden afgeschreven.

Onze afspraak met perfectie en vervulling is niet met iets of iemand in het bijzonder of met een welgekozen superheld die ons zal redden, maar een ontmoeting met ons eigen licht. We wachten niet op speciaal, ideaal, compleet en eindelijk. De eenvoud van dit, hier en nu, bevat alle vervulling die we ooit zullen kennen.

Wat niet verloren is,
kan niet gevonden worden.